

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

først og fremmest Majs, er, som Forholdene ligger, højere end de Priser, der opnaas for det afleverede Brødkorn.

Under Hensyn hertil foreslaas det i § 2, at der kan ydes 2 Kr. pr. 100 kg som Tilskud til Nedsættelse af Fragterne for at gøre det muligt at opretholde Produktionen.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Forslaget til Vedtagelse her i Tinget. Det er vedtaget i Folketinget med et meget stort Flertal, og jeg haaber ogsaa, det kan blive Tilfældet i det høje Landsting.

A. P. Hansen: Den højtærede Landbrugsminister har nu gjort Rede for Lovforslaget i dets Enkeltheder, og selve Lovforslagets Titel siger jo, hvad Meningen med og Forudsætningen for dette Lovforslags Gennemførelse er. Man erkender herved, at Landbruget bør have en Støtte under de nuværende Forhold. Det, Spørgsmaalet har drejet sig om, er, hvilke Former en saadan Understøttelse eller Støtte, hvad man nu vil kalde det, bør have. I visse Kredse inden for Landbruget har man sagt, at man ønsker ikke Almisser, men jeg ser saadan paa det, at for saa vidt Verdensmarkedets Priser ikke kan dække Produktionsudgifterne, maa det øvrige Samfund træde til og yde et Tilskud, en Hjælp under den ene eller den anden Form, og jeg kan ikke med min bedste Vilje se, at der her i højere Grad er Tale om Almisse, end naar f. Eks. Samfundet maa træde hjælpende til over for den arbejdsløse, som staar med en ærlig Vilje til at forsørge sig selv og sine. Men vi erkender, som sagt, at Landbruget er ude i Vanskeligheder.

I det daglige er jeg disse Landbrugsforhold temmelig nær inde paa Livet; jeg kender dem i alt Fald i et enkelt Tilfælde i alle Enkeltheder, og det er min Opfattelse, at Landbrugets økonomiske Vanskeligheder undertiden overdrives. Jeg skal indrømme, at man inden for Landbruget vel nok i visse Tilfælde maa arbejde lidt længere, end man gør det i andre Virksomheder, men til Gengæld maa man ogsaa vide at skønne paa det frie Liv, der nu engang leves paa Landet i Modsætning til Industriarbejdernes Liv. Endvidere er der et Forhold, som man ikke altid fra Landbrugets Side tillægger tilstrækkelig Betydning, nemlig dette, at man har en stor Del af de Produkter, som man nu engang behøver i det daglige Liv, til en helt anden Pris end den, der tages paa Markedet og selv af Landbru-

gets egne Virksomheder. Der har meget ofte været Tale om den store Forskel, der er paa den Pris, som Landmanden faar for sine Produkter, og den, som gælder ved Detailsalget i Byerne, og det er rigtigt, at der er en stor Forskel, men jeg vil gerne pege paa, at Landbrugets egne Foretagender, saavel Andelsmejerier som Andelsslægterier, udnytter Detailsalgspriserne i allerhøjeste Grad. Der er — jeg kender det fra min egen Hjemegn — Prisaftaler mellem de private Virksomheder og Landbrugets egne Andelsforetagender. Jeg har altid ment, at Landbrugets egne Virksomheder havde en Opgave her med Hensyn til at bidrage til, at Detailpriserne blev noget mindre. Men altsaa, inden for de enkelte Landbrugsvirksomheder har man disse Varer til en betydelig billigere Pris, end de kan købes for paa Markedet.

Under Behandlingen af dette Lovforslag har der fra Venstres Side været Tale om en Kronesænkning. Nu ved jeg vel, at man ikke helt og fuldt vil erkende, at man gaar ind for dette, men man har alligevel været inde paa den Tanke. Naar man nu tænker paa, at det er de Landmænd, der erhvervede Ejendomme i 1920—25 under den lave Kronekurs, som i overvejende Grad sidder i økonomiske Vanskeligheder nu, maa man være klar over, at en Kronesænkning kun vil kunne blive til øjeblikkelig Gavn for de nuværende Ejendomsbesiddere. Den vil føre en kunstig Prisstigning af Landbrugs-ejendommene med sig og derved bidrage til, at den Ungdom, som kommer ind under de Forhold, vil komme til at leve under de samme trykkende økonomiske Forhold, som adskillige Landmænd lever under den Dag i Dag. Derfor synes jeg i alt Fald, at vi ældre, som kender de økonomiske Følger af det, der skete dengang, skulde være os for, at dette blev gentaget. Det vilde medføre en øjeblikkelig Gevinst for de nuværende Ejere, men det vilde komme til at skade de unge, Efterslægten.

I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Som den højtærede Landbrugsminister har udtalt, er Lovforslaget vedtaget med stort Flertal i det andet høje Ting, og det er jo allerede kendt gennem Dagspressen. Da mit Parti mener, at Lovforslaget opfylder alle rimelige Krav i Retning af Støtte og Hjælp til Landbruget under de nuværende Forhold, da det er tidsbegrænset, og da man vel senere under en eller anden Form vil tage Lovforslaget op til fornyet Behandling, skal jeg paa mit Partis Vegne an-